

Sygn. akt II K 1050/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 09.05.2017r., 04.07.2017r., 28.09.2017r., 22.11.2017r., 01.02.2018r., 05.03.2018r., 04.04.2018r.

sprawy **M. T.** syna K. i C. z domu K., urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że: w dniu 23 października 2016r. w C. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki B. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym wg kolejnych badań: I-0,65mg/l, II -0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 października 2016r. do dnia 10 kwietnia 2018r. .;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt II K 1050/16

UZASADNIENIE

M. T. został oskarżony o to, że: w dniu 23 października 2016r. w C. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki B. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym wg kolejnych wyników badań : I-0,65 mg/l , II – 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

W dniu 23 października 2016r. M. T. poruszał się jako kierujący samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...). M. T. w trakcie prowadzenia ww. pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, który był wynikiem spożywania alkoholu przed zatrzymaniem przez funkcjonariuszy policji. Po zatrzymaniu został on przewieziony do Posterunku Policji w N.. Następnie został on poddany badaniu trzeźwości, które potwierdziło jego stan nietrzeźwości I, 0,65 mg/l, II - 0,57mg/l urządzeniem Alkometr, posiadającym aktualne świadectwo wzorcowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy w Puławach ustalił na podstawie : zeznań świadków: T. W. (k. 81v-82,14-15,113), K. S. (k. 80v-81,42v), częściowych Z. M. (k. 75v-76,33-34), częściowych wyjaśnień oskarżonego (k. 58v-59,36-37) oraz dowodów z dokumentów: protokołu badania stanu trzeźwości (k.2), świadectwa wzorcowania (k. 3), zapisów w notatnikach służbowych funkcjonariuszy Policji (k. 117-122), stenogramu z dnia 23 października 2016r. (k. 28-29), protokołu oględzin ze szkicami (k. 99-105)

M. T. przesłuchany w toku dochodzenia przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 23 października 2016r. wypił dwa piwa, jego samochód stał przed blokiem na parkingu i postanowił schować go do garażu. Gdy wsiadł do samochodu i wycofał na drogę z płyt, które biegnie za blokami zatrzymała go policja. Policja zbadała go na trzeźwość i okazało się, że jest nietrzeźwy (k. 36-37). Przed Sądem również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił , iż wypił około 18.00 dwa piwa i chciał wstawić samochód do garażu, ale uprzejmy kolega zadzwonił na policję, która na niego czekała. Sąsiad mówił, iż ona ma zabrane prawo jazdy to i on będzie miał. Przejechał 8-9 metrów. Poruszał się drogą osiedlową ułożoną z płyt betonowych do garażu. Nie jest prawdą, iż miał jechać po żonę. Ta droga po której się poruszał to nie jest droga publiczna, to jest parking przy garażach. Tam nie odbywa się normalny ruch, tam są garaże (k. 58v-59). W trakcie oględzin oskarżony zaprzeczył aby cofając z parkingu samochodem wjechał na wspomnianą drogę z płyt betonowych (k. 99v).

Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom oskarżonego , w zakresie jakim twierdził, że w dniu 23 października 2016r. w C. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki B. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym wg kolejnych wyników badań - I-0,65 mg/l , II – 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, albowiem są one zgodne z zeznaniami świadków, funkcjonariuszy policji, na których oparto się ustalając stan faktycznych w sprawie oraz z dowodami z dokumentów. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego tj. w zakresie w jakim twierdził, iż nie poruszał się po drodze z betonowych płyt albowiem przeczą temu całkowicie wiarygodne zeznania T. W. i K. S., którym Sąd dał wiarę, w zakresie jakim były one postawą dokonania ustaleń stanu faktycznego. Nie można zgodzić, się z oskarżonym, iż droga po której poruszał się swoim pojazdem nie jest drogą, po której odbywa się ruch lądowy gdyż po pierwsze przeczą temu zeznania T. W. i K. S. a co najistotniejsze protokół oględzin miejsca z zdarzenia z którego wynika, iż na drodze znajdującej się w C., będącej drogą równoległą do drogi biegnącej przez C. odbywa się faktyczny ruch lądowy pojazdów, co miało miejsce chociażby w dniu oględzin. Ponadto droga ta znajduje się przed blokiem, w którym zamieszkuje m.in. oskarżony i jest jedyną drogą prowadzącą do drogi głównej w C..

O tym, że oskarżony był niewiarygodny świadczą także jego wyjaśnienia, które były niekonsekwentne. Początkowo oskarżony złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, natomiast w toku oględzin przeprowadzonych przez Sąd zaprzeczył aby poruszał się w ruchu lądowym pojazdem w stanie nietrzeźwości. Twierdził, iż cofając pojazdem, nie wjechał na wspomnianą drogę z betonowych płyt.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków funkcjonariuszom policji, T. W. (k. ,14-15), K. S. (k.42v,113), jako jasnym, dokładnym, spójnym, logicznym oraz korespondującym z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym z protokołem użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 2) a nadto wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu a także treścią zapisów w notatnikach służbowych (k. 117-122).

W swoich zeznaniach świadkowie opisali okoliczności zatrzymania oskarżonego w dniu 23 października 2016r. a w szczególności przeprowadzonych czynności, poczynionych ustaleń odnośnie kierowania przez oskarżonego samochodem w stanie nietrzeźwości.

Sąd wskazuje, iż świadkowie złożyli w tym zakresie spójne zeznania i logicznie opisywali okoliczności, w jakich doszło do kierowania przez oskarżonego samochodem w stanie nietrzeźwości. Powyższym zeznaniom Sąd przyznał wiarygodność. Świadkowie rzeczowo opisywali zdarzenie, przy czym ze względu na znaczny upływ czasu od zatrzymania do złożenia zeznań przed Sądem, zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego są bardziej szczegółowe, rzeczowe i odpowiadające poczynionym ustaleniom faktycznym co jest naturalne w świetle procesu zacierania się szczegółów zdarzeń z przeszłości. Dlatego też zeznania świadków złożone przed Sądem z których to wynikało, iż oskarżony wyjeżdżał z garaży na drogę z płyt betonowych znajdującą się przed blokiem, w którym zamieszkuje nie mogą się ostać w świetle poczynionych ustaleń. Po pierwsze świadek T. W. logicznie wytłumaczył powyższą okoliczność na rozprawie w dniu 5 marca 2018r (k. 113). Ponadto sam oskarżony twierdził, iż jego samochód znajdował się na parkingu przed blokiem i stamtąd cofnął w kierunku drogi znajdującej się przed blokiem aby udać się do garażu. A zatem nie mogło tak być, iż oskarżony wyjeżdżał z drogi prowadzącej do garaży na drogę równoległą do drogi głównej w C.. Przy czym powyższa okoliczność nie może spowodować odrzucenia zeznań świadków T. W. i K. S. w całości, gdyż świadkowie jako osoby obce dla oskarżonego nie mieli żadnego uzasadnionego interesu aby zeznawać nieszczerze a ponadto biorąc po uwagę upływ prawie roku od zdarzenia do złożenia pierwszych zeznań przed Sądem jest to w pełni zrozumiałe i należy traktować w kategoriach pomyłki a nie przedstawiania fałszywych faktów.

Co do zeznań świadka Z. M. (k. 75v-76,33-34), stwierdzić należy, iż polegają one na prawdzie co do tego, iż w dniu 23 października 2016r. oskarżony miał poruszać się w C. swoim samochodem marki B. w stanie nietrzeźwości albowiem korespondują one w pełni z zeznaniami funkcjonariuszy policji T. W. i K. S., treścią zapisów w notatnikach służbowych ww. funkcjonariuszy policji, treścią stenogramu rozmowy pomiędzy nim a dyżurnym komendy policji a także protokołem badania stanu trzeźwości oskarżonego oraz samymi wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do kierowania swoim samochodem w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. W pozostałym zakresie zeznania świadka są nie poszerzają znacząco materiału dowodowego, bowiem świadek nie widział oskarżonego dnia 23 października 2016r, gdy miał się poruszać pojazdem w stanie nietrzeźwości jednakże posiadał wiedzę, iż oskarżony w tym dniu około godziny 19.00 miał jechać po swoją żonę do N., znajdując się w stanie nietrzeźwości. Natomiast kwestia spotkania oskarżonego ze świadkiem pod sklepem w tym dniu i spożywania przez niego alkoholu ma znaczenie drugorzędne w świetle materiału dowodowego. Nie może być podstawą do odrzucenia zeznań świadka w całości. Świadek na rozprawie nie był w stanie stwierdzić kategorycznie, czy w dniu 23 października 2016r. spotkał oskarżonego pod sklepem i czy pił on tam alkohol, nie pamiętał tego, nie był także w stanie powiedzieć kiedy lepiej pamiętał okoliczności zdarzenia. Biorąc jednak pod uwagę okoliczności zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy policji to brak jest podstaw do podważenia jego zeznań.

Nadto Sąd w pełni obdarzył wiarą zgromadzone w trakcie niniejszego postępowania karnego dowody z dokumentów. Dowody te, których treść nie może budzić wątpliwości, nigdy nie były w trakcie całego niniejszego postępowania kwestionowane przez żadną ze stron a również Sąd nie znalazł żadnych powodów by dowody te zakwestionować.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony M. T. w chwili popełnienia przestępstwa był osobą pełnoletnią i brak jest podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k. Art. 178a § 1 k.k. stanowi, że kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Czynność sprawcza przestępstwa zarzucanego oskarżonemu polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości. Przeanalizowania zatem wymaga,

co oznaczają sformułowania „pojazd mechaniczny”, „prowadzenie pojazdu mechanicznego”, „prowadzący pojazd mechaniczny”, „ruch lądowy” oraz „stan nietrzeźwości”. Dopiero bowiem wypełnienie przez oskarżonego wszystkich znamion przestępstwa decydować może o uznaniu go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym uznać należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszynę samobieżną i motorower (uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; wyrok SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198; uchwała SN z dnia 12 maja 1993 r., I KZP 9/93, OSNKW 1993, nr 5-6, poz. 27).

Pojęcie „prowadzenie pojazdu” było przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego oraz rozważań przedstawicieli doktryny. Dla potrzeb niniejszej sprawy przyjąć należy, iż pojęcie „prowadzenie pojazdu” oznacza wprowadzenie go w ruch oraz nadanie mu kierunku jazdy. (por. R. A. Stefański, Głosa do wyroku SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198). Natomiast „osobą prowadzącą pojazd mechaniczny” jest taka osoba, która spełnia jakąkolwiek czynność związaną bezpośrednio z ruchem danego pojazdu. Będzie nim więc z pewnością kierowca.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżony był osobą prowadzącą pojazd. Jako kierowca spełniał bowiem czynności związane bezpośrednio z ruchem samochodu, wprowadził go w ruch i nadawał mu kierunek jazdy.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. podlega tylko ten, kto prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu, między innymi, lądowym. Powyższe oznacza, że przestępstwo to może być popełnione tylko w miejscu, gdzie odbywa się ruch. Ruchem lądowym jest zarówno ruch drogowy, jak i kolejowy, jednak w niniejszej sprawie należy rozważyć pojęcie ruchu lądowego zawężonego do ruchu drogowego. Przy czym chodzi tu nie o ruch w sensie fizycznym, czyli zmianę położenia przedmiotu materialnego w stosunku do innych punktów, lecz o ruch w znaczeniu prawnym, a więc taki w którym obowiązują określone reguły poruszania się. Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – drogowym, albowiem poruszał się po drodze w C., tam gdzie odbywa się ruch drogowy.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało zdefiniowane w Kodeksie karnym, w art. 115 § 16. W rozumieniu kodeksu karnego stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W art. 115 § 16 k.k. zawarto definicję legalną stanu nietrzeźwości. Opiera się ona na dwóch alternatywnie ujętych i równoważnych kryteriach, a mianowicie zawartości alkoholu we krwi i w wydychanym powietrzu. Analogiczną definicją posługuje się ustawa z 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 487 ze zm.), która w art. 46 ust. 3 stanowi: "Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi powyżej 0,5‰ alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³". Dla przyjęcia stanu nietrzeźwości konieczne jest, aby zawartość alkoholu przekraczała – we krwi 0,5‰, zaś w 1 dm³ wydychanego powietrza 0,25 mg. Ponadto stanem nietrzeźwości jest stan, w którym zawartość alkoholu we krwi lub w wydychanym powietrzu nie przekracza wskazanych wartości, lecz prowadzi do stężenia je przekraczającego.. W praktyce stan nietrzeźwości ustala się najczęściej za pomocą urządzeń elektronicznych, dokonujących pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu (np. A., A.). Wynika to z nieskomplikowanego sposobu ich obsługi i możliwości szybkiego uzyskania wyniku. Stan nietrzeźwości ustalany jest również poprzez analizę chemiczną krwi. Konieczne jest zwrócenie uwagi na rozp. Ministra Zdrowia z 11.12.2015 r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U. z 2015 r. poz. 2153), wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 47 ust. 2 AlkU. Określa ono warunki i sposób dokonywania badań koniecznych do ustalenia zawartości alkoholu w organizmie m.in. osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub wykroczenia po spożyciu alkoholu (§ 1). Badania te obejmują analizę wydychanego powietrza lub krwi (§ 2 ust. 1). Warto przy tym zauważyć, że – zgodnie z § 2 ust. 2 tego rozp. – badanie wydychanego powietrza przeprowadza się przed badaniem krwi, jeżeli stan osoby badanej na to pozwala. Rozporządzenie wskazuje m.in. na metody przeprowadzania badań wydychanego powietrza i krwi.

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazdem mechaniczny w stanie nietrzeźwości, albowiem w wydychanym przez niego powietrzu znajdowało się 0,65 mg/l, 0,57mg/l alkoholu , czyli powyżej określonej w art. 115 § 16 k.k. normy. Nic nie wskazuje, iż oskarżony bezpośrednio po badaniu kwestionował wyniki powyższego badania, czy też żądał badania krwi bezpośrednio po poddaniu go badaniom na oznaczenie ilości alkoholu w wydychanym powietrzu, czy też żądał ponownego badania wydychanego powietrza bądź zgłaszał uwagi co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika. (por. protokół z przebiegu badania... k. 2) dlatego ma podstaw do kwestionowania przeprowadzonych badań oraz jego wyników.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. można popełnić z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu oskarżony działał właśnie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Z dowodów przeprowadzonych w toku dochodzenia i przed sądem wynika, że spożywał on alkohol przed rozpoczęciem kierowania pojazdem mechanicznym. Z uwagi na to oskarżony musiał wiedzieć w momencie rozpoczynania jazdy, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Przyjąć zatem należy, że oskarżony miał pełną świadomość tego, że znajduje się pod wpływem alkoholu- stanie nietrzeźwości, a prowadząc pojazd mechaniczny w tym stanie popełnia przestępstwo. Miał on również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu. Chciał on tym samym złamać obowiązujące przepisy prawa.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i uznał go za winnego dokonania przypisanego mu czynu.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 i 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające sprawcę Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony wystąpił przeciwko innym użytkownikom dróg, tak kierowcom, jak i pieszym.

Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw popełnianych na terenie kognicji tutejszego Sądu, co uzasadnia ostrzejszą reakcję karną w celu zmniejszenia ilości tego typu przestępstw.

W ocenie Sądu, co do osoby oskarżonego istnieje co do niego pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na zastosowanie w stosunku do niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Dlatego też kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Oskarżony wcześniej nie był karany, zatem dwuletni okres próby w ocenie Sądu będzie adekwatnym czasem do ukształtowania w oskarżonym postawy poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w ocenie Sądu będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa.

Zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu stanowił, iż w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (a takim jest bez wątpienia przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.) Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego określone zostały przesłanki, jakimi kierować winien się Sąd określając zakres oraz czas trwania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Należy tu brać pod uwagę stopień zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do niego doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości

sprawcy, częstotliwość nadużywania przez niego alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy wypadku. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, a nadto przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 108).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat będzie w niniejszej sprawie wystarczające. Analizując zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, że zlekceważył on normy prawne mające zapewnić bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu drogowego. Jednakże oskarżony nie był wcześniej karany, ma pozytywną prognozę kryminologiczną, co pozwala jednak w konsekwencji sądzić, że jego postawa ulegnie zmianie. Konieczne jest zatem pozbawienie oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów, a w ocenie Sądu okres 3 lat będzie wystarczający do zmiany postawy oskarżonego i zapewnienie, że po upływie tego okresu oskarżony nie będzie już stanowił zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego.

Stosownie do treści art. 43a § 2 k.k., w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych. Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, Sąd orzekł powyższe świadczenie w minimalnej wysokości.

Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy, od dnia zatrzymania prawa jazdy do daty wydania wyroku.

W ocenie Sądu tak ukształtowana kara oraz środki karne powinny odnieść właściwy skutek tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. W zakresie prewencji indywidualnej tak orzeczona kara oraz środki karne winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa, zaś w zakresie prewencji ogólnej uświadomi społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. wiąże się z surową reakcją karną.

Z uwagi na sytuację materialną Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku